

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **N. M. F.**, t.č. PoS Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům se sídlem Praha 9, Kovářská 4, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2011, čj. OAM-285/LE-BE02-ZA12-R2-2009 takto :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný správní orgán vydal dne 31. 8. 2011 rozhodnutí, kterým neudělil žalobci mezinárodní ochranu, s odkazem na ust. §§ 12 – 14 b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Včasnou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí, uváděl, že porušení spatřuje v nedostatečném rozsahu konkrétních okolností případu (§ 3 správního řádu) a nedostatečném odůvodnění úvah, kterými byl žalovaný veden při hodnocení důkazů (§ 68 odst. 3 téhož), s tím, že je přesvědčen, že splňuje podmínky ust. § 12 a § 14 a) zákona o azylu.

Rozhodnutí správního orgánu žalobce považuje za nezákonné a nesprávné, je nepřezkoumatelné a jsou dány důvody jeho zrušení. Za nadhodnocené považuje rozhodnutí obavy žalobce z etnického násilí, které je postihováno státními orgány země původu, žalobce však, ač se země prezentuje jako demokratická a klidná tvrdí, že ve skutečnosti nic proti násilí nečiní, vraždy příbuzných nebyly justicí Ghany potrestány ani policií šetřeny. Žalobce odkazuje na shromážděné informace Uprchlíckého dokumentačního centra v Irsku, publikované 10. srpna 2011 v tom smyslu, že konflikt mezi etniky Mamprusi a Kusasi je stále aktuální, vláda se alespoň formálně snaží o jeho řešení, posílila vojenské jednotky, přes jejich přítomnost však dochází mezi etniky ke konfliktům a zabíjení. Organizace AI ve svém prohlášení ze dne 13. 5. 2011 uvádí obavu z neochoty státních orgánů tuto etnickou vyhrocenou situaci řešit. O vyostřené situaci hovoří v dubnu letošního roku i zpráva Úřadu vysokého komisaře pro uprchlíky a zpráva US Department of State z 8. 4. 2011. Pokud pak žalovaný zmiňuje žalobcovu nevěrohodnost, je nutné zdůraznit, že situace mezi oběma kmeny se vyhrtila právě v r. 2008 a potvrzeny jsou i další jeho informace, proto není patrné, na základě čeho byla jeho výpověď označena jako nevěrohodná. Správní orgán se žádným způsobem nevypořádal s informací, že žalobce je členem královské rodiny, on právě z tohoto důvodu odmítá možnost vnitřního přesídlení a situaci hodnotí jako selhání vnitrostátní ochrany. Uchýlení se do jiné oblasti v zemi původu, než na severovýchod země, kde probíhá nejhorší etnické násilí, považuje s ohledem na významnou pozici v rámci svého kmene, za nevhodnou variantu. V doplnění žaloby pak žalobce k namítané nevěrohodnosti uvádí, že ve věci faktické schopnosti Ghany řešit vnitřní konflikt mezi soukromými osobami trvá na nevyváženosti zdrojů, které použil žalovaný jako podklad. Politická prohlášení představitelů sama o sobě neznamenají, že má stát situaci pod kontrolou a že je ve skutečnosti pravděpodobné se skutečné ochrany domoci. Naopak, dle nezávislých zdrojů je možnost státních orgánů Ghany poskytnout ochranu před převážně etnickým konfliktem mezi kmeny Kusasi a Mamprusi pochybná. Krom dřívějších zdrojů poukazuje na zprávy australského Migration Review Tribunal, ve kterých je neschopnost státu Ghana postihnout původce etnického násilí v zemi považována za věrohodně potvrzenou. Vyjádření žalovaného o nepodloženosti takových námitek pak nelze jinak než považovat za cílené ignorování kritických a nezávislých zdrojů informací o zemi původu. Žalobce proto trvá na námitce nedostatečného zjištění skutkového stavu a dezinterpretace podkladů pro vydání rozhodnutí a upozorňuje na rozsudek NSS čj. 1 Azs 105/2008, stanovící standard pro informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany jako informace v maximální možné míře 1. relevantní, 2. důvěryhodné a vyvážené, 3. aktuální a ověřené z různých zdrojů a 4. transparentní a dohledatelné. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný tomuto standardu především ve vztahu k vyváženosti a různorodosti zdrojů nevyhověl. Žalobce je přesvědčen, že dostal i požadavkům věrohodnosti, jeho výpověď je v souladu se zprávami ze země původu a odkazuje na rozhodnutí NSS čj. 6 Azs 235/2004 ze dne 25. 12. 2005. Opakovaně pak zdůrazňuje své působení v hlavním městě a proklamaci své etnické příslušnosti v jednáních na univerzitní půdě ve vztahu k možnosti vnitřního přesídlení, kdy s ohledem na velikost země a svoji osobní charakteristiku je přesvědčen, že by byl cílem pronásledování i v jiné části země. O mezinárodní ochranu požádal ihned poté, co byl o takové možnosti informován, tohoto institutu nechtěl zneužít, ale získat pobytové oprávnění

v obecném smyslu. Žalobce proto navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný správní orgán reagoval na žalobu písemným vyjádřením ze dne 7. prosince 2011, v němž uvedl, že s námitkami nesouhlasí, odkazuje přitom na obsah správního spisu a samotné rozhodnutí ve věci. Své rozhodnutí považuje za souladné se zákonem a řádně odůvodněné, když shromáždil dostatek věrohodných a aktuálních informací o zemi původu, jimiž podložil své rozhodnutí a s nimiž zkonfrontoval žalobcovu výpověď. Jeho tvrzeními se žalovaný zabýval podrobně, azylově relevantními je neshledal, navíc bylo prokázáno, že některá jeho zásadní tvrzení jsou v rozporu s věrohodnými informacemi o zemi původu, tudíž vykazují znaky nevěrohodnosti. Jmenovaný opustil zemi jako student, na základě pozvání studentské organizace a v ČR pobýval od srpna 2008. O udělení mezinárodní ochrany požádal až po svém zadržení cizineckou policií. Žalovaný v této souvislosti podotýká, že o tuto je nutné požádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoli není v zákoně stanovena konkrétní lhůta, v níž je potřebné po překročení hranice požádat, je třeba, aby se tak stalo neprodleně po vstupu do ČR, pokud tomu nebrání nějaké závažné okolnosti (viz rozsudky NSS čj. 2 Azs 423/2004 z 20. 10. 2005 a 2 Azs 137/2005 z 9. 2. 2006). Věrohodné, aktuální a dostatečné informace o zemi původu žalobce, vztahující se na jeho konkrétní případ, jednoznačně prokázaly existenci účinné vnitrostátní ochrany proti činnosti soukromých osob. Jmenovanému tak nic nebrání v tom, aby se obrátil na odpovědné státní orgány se žádostí o pomoc proti případným aktivitám třetích osob. Vzhledem k zásadě subsidiarity mezinárodní ochrany, která může nastoupit až po vyčerpání vnitrostátních prostředků ochrany, není v případě žalobce dán důvod pro aplikaci institutu mezinárodní ochrany, neboť jak právní systém, tak i faktická schopnost státu řešit vnitřní konflikty mezi soukromými osobami, která jednoznačně vyplývá z informací o zemi původu, vypovídají o nepříčitatelnosti jednání nestátních subjektů ghanskému státu – zde odkaz na rozsudek NSS čj. 3 Azs 48/2008 z 16. 9. 2008. Nelze vyloučit ani alternativu vnitřního přesídlení jen tvrzením o údajné příslušnosti ke královské rodině, jak učinil žalobce v žalobě, k námitce etnických konfliktů v určitých částech domovského státu žalobce pak správní orgán poukazuje na to, že tyto střety zhodnotil na pozadí skutečně zjištěného stavu věci a doložil, že jde o situaci aktivně a úspěšně řešenou státními orgány Ghany. Žalovaný je přesvědčen, že v případě žalobce není naplněna některá z taxativně stanovených podmínek udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, nebyly zjištěny ani důvody, vedoucí k využití § 14a). Ust. § 13 se na žalobce nevztahuje a nevyšly najevo ani důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu. Žalovaný v žalobě nespatřuje žádný argument, který by závěry správního orgánu účinně zpochybnil, námitky považuje za nepodložené a navrhuje zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu soud zjišťuje, že se zde nachází rozhodnutí Služby cizinecké policie v Praze ze dne 9. 10. 2009 o uložení správního vyhoštění ze zdejšího území žalobci po dobu 5 let. Žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal dne 26. 10. 2009, uvedl, že je narozen 8. 11. 1982, je státním občanem Ghany, rodiče žijí, ale neví, kde. Je svobodný, jeho sestra žije v Japonsku, v Praze 9 pak přítelkyně

M.. Do srpna 2008 pobýval v Ghaně, poté v ČR v Praze 9. Cestovní doklad ztratil, neví kde. Je islámského vyznání, nikdy nebyl politicky organizován, má VŠ vzdělání oboru matematika, statistika. Nikdy nepracoval, v Baku vlastní byt. Vlast opustil 27. 8. 2008 z důvodu konfliktu mezi etniky Mamprusi a Kusasi, cítil se ohrožen. Letěl z Akry do Dubaje, byl několik hodin v tranzitu, pak letěl do Rakouska. Odtud pokračoval vlakem do ČR, měl schengenské vízum. ČR je pro něho cílovým státem, chce zde pokračovat ve vzdělávání, domů se vrátit nemůže, neboť by byl zabit. Je členem královské rodiny etnika Mamprusi a myslí, že mu hrozí zabití z etnika Kusasi. V průběhu pohovoru dne 27. 10. 2009 žalobce vypověděl, že při kontrole policie uvedl jinou totožnost, a to z dokumentu, který našel v nočním klubu, neboť sám v té době již pas ani vízum neměl. Pas mu byl ukraden někde v Praze, jeho ztrátu nehlásil, neví, proč. Patří ku studentské organizaci AISEC, která připravuje výměnné programy pro studenty. Do takového programu byl zařazen, neboť sdělil, že musí opustit zem původu. O toto požádal v květnu 2008, bylo připraveno pozvání, s nímž došel na českou ambasádu. Zde mu bylo vystaveno vízum typu C na 6 měsíců a měl být na Univerzitě T. Bati ve Zlíně. Neměl tam studovat, ale pracovat v rámci organizace AISEC. V srpnu 2008 tam nastoupil, posléze byl v rámci tohoto programu poslán do Prahy 1 na pobočku. Vízum si chtěl před vypršením prodloužit, domů se vrátit nechtěl, necítil se bezpečně, dostavil se proto na policii, kde mu bylo řečeno, že toto vízum prodloužit nelze, jedině tak, že se musí vrátit a nově požádat. Svého dalšího pobytu jako nelegálního bez dokladu si byl vědom. Chtěl požádat o azyl, domníval se ale, že by se dozvěděla ambasáda Ghany a jeho rodinu by to mohlo ohrozit. Nyní se tohoto již neobává. Bydlel na univerzitní koleji ve městě Cape Coast, od dubna 2008 s přítelem v pronajatém bytě ve městě Akkra-north. Jeho rodiče dříve žili v bytě ve městě Baku ve východní části Ghany, poté, co ukončil vzdělání chtěl dosáhnout vyšší akademický titul, poté by se mohl stát králem etnika Mamprusi. Žalobce uvedl, že po ZŠ nastoupil na střední školu v Baku, po jejím ukončení studoval na Univerzitě v Cape Coast, kde studoval matematiku a statistiku, v červnu 2008 obdržel titul bakaláře. V té době začal konflikt mezi etniky Mamprusi a Kusasi v Baku, kam se o prázdninách vždy vracel, pomáhal organizovat prázdninové kursy pro studenty a vyučoval angličtinu a matematiku. Lidé jej znali a byl mezi studenty populární. Je členem královské rodiny Mamprusi, Kusasi chtěli eliminovat jejich rodinu. V době vzniku nezávislosti Ghany jeho děd přijal Kusasi, kteří přišli z Toga na území Mamprusi, bylo jich však stále víc a začali mít požadavky a tvrdit, že tato země je jejich. Povinností královské rodiny je chránit své území, začalo docházet ku konfliktům. Situace se stále zhoršovala, konflikt začal v r. 2000, žalobce se s bratranci a strýci zúčastnil sporů ohledně územních nároků, o svátcích v srpnu 2000 začaly pokusy o jejich fyzickou likvidaci, vláda nenašla a nepostavila před soud nikoho, musela by se přidat na jednu či druhou stranu. Poté se snažili dosáhnout spravedlnosti u soudu v Baku jako královská rodina, jejich lidé to očekávali, ale bylo stále více zabití. V r. 2007 byla zavražděna většina jejich královské rodiny, na univerzitě mělo každé etnikum svou studentskou organizaci, tyto dvě se chtěly dohodnout v míru. Druhá skupina však měla politické kontakty na vládu a snažila se studenty ovlivnit, při společném jednání v areálu v březnu 2007 došlo ku sporům a zraněním. V té době se již žalobce necítil v bezpečí, studenti Kusasi mu řekli, že ho zabijí a všude ho najdou. Dnešní strana, která je u moci – NDC – straní etniku Kusasi. V policii žalobce ztratil důvěru, opakovaně se nezabývala jejich

stížnostmi, nikdy se nic nevyšetřilo. Žalobce byl viceprezident organizace Mamprusi studentů, jednání se musel zúčastňovat. Několikrát se obrátil na policii v Baku s tím, že je ohrožen a že bude zabit, nikdy se nic nevyšetřilo. Kamkoliv by se odstěhoval, všude by ho znali. Na Univerzitě žil z toho, co mu otec poslal, poté s ním ztratil kontakt. Po příjezdu do ČR pracoval příležitostně na stavbách, o azyl požádal po svém zadržení a informování policií. V zemi zabíjení pokračuje, policie by mu nepomohla.

Rozhodnutí správního orgánu bylo poté vydáno dne 19. 11. 2009 a žádost žalobce byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Po podání žaloby rozhodl ve věci Krajský soud v Praze dne 1. 4. 2010 pod sp. zn. 47 Az 61/2009 tak, že rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení s tím, aby došlo k provedení dokazování k důvodům pro udělení mezinárodní ochrany s ohledem na situaci v zemi původu žalobce. O kasační stížnosti žalovaného pak rozhodl Nejvyšší správní soud dne 24. 1. 2011 pod čj. 4 Azs 32/2010 jejím odmítnutím pro nepřijatelnost. Žalovaný správní orgán provedl s žalobcem pohovor dne 12. 4. 2011, v jehož průběhu žalobce uvedl, že se narodil v Bauku, stále se tam vracel, i při univerzitním studiu od r. 2004 na prázdniny. Jeho kmen umožnil přijetí kmene Kusasi v Bauku po r. 1957, kdy získala Ghana nezávislost, tento kmen začal být populačně významný a nechtěl hrát při větším zastoupení menší úlohu. Drobné nepokoje vznikaly od r. 1966 a r. 2000 eskalovaly. Kmen pronikl do vládnoucích orgánů a chtěl více. Jednalo se o politickou stranu – Stranu národního politického kongresu, která kryla jejich nepokoje. Od té doby docházelo k mnoha zabitím členů žalobcovy rodiny, stále vládla hrozivá atmosféra. Několikrát byl vyhlášen zákaz vycházení, přesto docházelo k rabování, policie na to nestačila. Zákaz vycházení trval asi do r. 2002, asi 5x trval cca 2 týdny. Toto vyhlašoval prezident Ghany John Agyekum Kuffour. Žalobce ztratil strýce, tety, bratrance, cílem bylo vyvraždit členy královské rodiny a tím kladení jakýchkoliv nároků, i žalobce dostal několik výhrůžek. Rodiče v r. 2008 někam odjeli, neví, kam se poděli. Žalobcův dědeček byl králem náčelníkem kmene, po jeho smrti se stal náčelníkem strýc Y. Y., pokud se jím nestane žalobce, je na řadě některý z bratranců. Palác je ale opuštěn, strýc někam utekl. K vypálení paláce došlo v r. 2005. Výhrůžky žalobci byly založeny na tom, že musí být vymýcena inteligence jejich kmene. Vracel se domů, nikdo nevěděl, že jede a zase utekl, chtěl vidět rodiče, nakonec ale i oni zachraňovali holý život. Nikdo nevěděl, kde žije, snažil se držet v ústraní, nechodil ani na přednášky v posledním ročníku, v období 2005 – 2007 se snažili v rámci studentských organizací navázat dialog mezi kmeny, jenže druhá část měla vymyté mozky a k žádné dohodě nedošlo. V posledním ročníku se skrýval v ústraní, měnil telefony, i tak mu bylo vyhrožováno. Mnohokrát si stěžoval na policii, ale nic se nestalo. Kampus je část akademické půdy, ale on nebydlel přímo v něm, ale v nedalekých barácích, kde si mohl najmout pokoj. S výjimkou studentských akcí nikam nechodil. Kmen Mamprusi obývá horní východ země, čítá asi 800.000 lidí. Dalšími kmeny jsou pak málo početné kmeny Dagomba, Gonjas či Dagate. Jejich kmen žije na pohraničí mezi Togem a Burkouna Faso, jsou tam obchodní cesty, byl proto relativně důležitý, je významným producentem yam, něco jako zdejší brambory. Pro žalobce je však území stále nebezpečné, protože policie nic nekoná. Hned po skončení studií se odstěhoval do Koforidu a poté do Akry, ale telefonáty byly stále četné. Dále pak

žalobce uvedl, že Ghana chce zdání nejmírnějšího státu Afriky, dělá vše pro to, aby se problémy neprovalily a před médii tak skrývá, co se děje. Dne 10. 8. 2011 byl žalobce seznámen s podklady, které si správní orgán shromáždil za účelem posouzení situace v zemi původu, jednalo se o celkem o 8 zpráv (str. 5 a 8 rozhodnutí), nežádal žádného doplnění a uvedl, že stále trvá na své žádosti, dobře studoval, mohl v Ghaně obdržet dobrou práci, ale musel kvůli výhrůžkám utéct a jediný způsob, jak to mohl udělat, byl přes studentský program.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.). Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství (partnerství) před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Žaloba namítá nepřezkoumatelnost a nezákonnost rozhodnutí žalovaného, namítá, že vnitřní ochrany státních orgánů Ghany se v praxi nelze domoci a poukazuje na podklady, z nichž plyne, že Ghana není schopna postihnout původce etnického násilí. Z tohoto pohledu namítá nedostatečně zjištěný skutkový stav, namítá věrohodnost žalobcových tvrzení a konečně se pozastavuje i nad tím, že správní orgán dostatečně nezhodnotil žalobcův původ a z toho plynoucí možnost a efektivnost jeho případného vnitřního přesídlení. Soud po přezkoumání věci a seznámení se s argumentací žalovaného v napadeném rozhodnutí poté, co prostudoval jednotlivé podklady, shromážděné správním orgánem jako informace o situaci v zemi původu žalobce, dospěl k závěru, že žalobním námitkám nemůže vyhovět. Předně soud uvádí, že podkladové materiály, shromážděné žalovaným, jsou z rozmanitých zdrojů a dle přesvědčení soudu naplňují nároky, kladené na ně potřebou vyváženosti, rozmanitosti, důvěryhodnosti, transparentnosti a relevantnosti rozhodnutím NSS, jak citováno výše v žalobě. Soud zde konkrétně uvádí, že byly využity podklady, shromážděné Zastupitelským úřadem ČR v Akkře z r. 2010, dále zpráva Freedom House 2009 – Freedom in the World – Ghana, Informace australského Azylového přezkumného tribunálu GHA35336 z října 2009 a GHA36244 z března 2010 jakož i GHA37370 ze srpna 2010, Infobanka ČTK o Ghaně z července 2011, v neposlední řadě pak Zprávy AllAfrica, IHS Global insight.BBC za roky 2009 – 2011. Z tohoto výčtu a seznámení se se zněním jednotlivých podkladů dospěl soud jednoznačně k závěru, že tyto opatřené podklady jsou pro zhodnocení žalobcem uváděných informací o situaci v zemi původu vcelku velmi seriózně dostatečné. Konečně, v průběhu správního řízení s nimi byl žalobce seznámen a nežádal ani jejich doplnění, ani neuvedl žádné podstatné výtky či nepředložil ani nenavrhl žádné jiné. Podklady každý zvlášť, všechny ale společně skutečně popisují existenci etnických konfliktů mezi oběma výše citovanými kmeny, je nepochybné, že tyto rozpory existují již dlouhá léta, jejich podkladem v době současné jsou převážně spory spíše mezi jednotlivci, které však mohou občas přerůst ve větší konflikt. Jsou popisovány různé snahy o nastolení pokojné situace, např. zřízení nového Mezietského mírového výboru v květnu 2009, který byl složen

z 5 Mamprusiů a 5 Kusasiů, který dostal autobus a hodlá se zabývat zajišťováním míru v oblasti Bawku, kde dochází k nejčastějším střetům. Žádný z podkladů však nepopisuje, že by žalobce nemohl přesídlit do jiné části, pokud by se mohl osobně cítit ohrožen nastoleným konfliktem. Na druhé straně je pravdou, že podklady uvádějí, že v policejních kruzích zřejmě existuje určitý stupeň korupce, ale, soud je přesvědčen, že takový problém existuje i v např. evropských demokraciích a jistě zde není azylově relevantním momentem. Např. britské MV v lednu 2009 uvádí, že Mamprusiové a Kusasiové mají možnost získat odpovídající státní ochranu a přesídlit do jiné části země. Z uvedených podkladů soud nemohl dospět k závěru, který navrhl žalobce, a to, že Ghana je neschopna postihnout původce etnického násilí, neboť je přesvědčen, že v cit. případech, ale i v dalších podkladech nejde o politická prohlášení představitelů Ghany, ale o objektivní zjištění mnoha různých organizací a činitelů, na těchto představitelích zcela nezávislých.

Soud se dále zabýval námitkou žalobce, že o mezinárodní ochranu požádal poté, co se o této možnosti dozvěděl, zjišťuje, že žalobce však též uváděl, že dříve požádat nechtěl, neboť se obával, že by jeho příbuzní mohli mít s takovým stavem věci problémy a že by informaci mohla dostat ambasáda a tím pádem lidé z etnika Kusasi. Jisté však je, že žalobce žil na zdejším území od svého příjezdu v srpnu 2008 a o udělení mezinárodní ochrany požádal až v říjnu 2009 poté, co již bylo vydáno rozhodnutí Služby cizinecké policie o jeho správním vyhoštění z ČR na dobu 5 let. Uvedené skutečnosti námitce žalobce proto nesvědčí a soud ji nemohl považovat za relevantní.

Žalobce namítal, že pokud by žalovaný řádně konfrontoval skutečnosti, uváděné v podkladech, s informacemi, které sdělil v průběhu pohovorů on sám, nemohl by správní orgán dospět k závěru, že jím uváděné skutečnosti nezní zcela věrohodně. Sám soud však musel v tomto směru žalovanému přisvědčit, neboť je nepochybné, že žalobce uváděl v průběhu prvního pohovoru, že ho znalo mnoho lidí, mezi studenty byl populární, o prázdninách se vracel do Bawku, pomáhal organizovat prázdninové kurzy a vyučoval angličtinu a matematiku, byl členem studentské skupiny, která jednala se skupinou etnika Kusasi o řešení sporů, neboť byl viceprezidentem organizace Mamprusi studentů. V rámci druhého pohovoru však již dne 12. 4. 2011 sdělil, že nikdo nevěděl, kde žije, pouze jeho nejbližší, snažil se držet v ústraní, šlo o život, stále mu bylo telefonicky vyhrožováno, uvedl, že oznámení na policii podal na stanici Padu Junction nedaleko studentských kolejí a když byl dotazován, zda se neobával bydlet ve studentském kampusu odpověděl, že nikdo nevěděl, kde bydlí, neboť proti němu byly domy, v nichž si mohl najmout pokoj. Nežil společensky a nikam nechodil. Soud se však po seznámení s oběma výpověďmi žalobce pozastavil nad tím, proč tyto informace žalobce nesdělil již v době podání své žádosti o mezinárodní ochranu, neboť již tehdy došlo k řádnému poučení ze strany správního orgánu o nezbytnosti podání relevantních informací. Pokud pak správní orgán dospěl k závěru o určité nevěrohodnosti žalobcem stupňovaných informací, soud dospěl s ohledem na výše uvedené k obdobnému závěru, s tím, že žalovaný však na tomto závěru své odůvodnění neudělení mezinárodní ochrany nestavěl jako na rozhodujícím momentu celé věci. K námitce o nedostatečnosti zhodnocení žalobcova původu – člen královské rodiny etnika

Mamprusi – v tom směru, že by nemohl z tohoto důvodu bezpečně přesídlit do jiné části země soud odkazuje na jednotlivé podklady, které popisují jednotlivé problémy, vznikající na žalobcem uvedeném území, jsou však charakterem nejen popsány jako klasický boj o moc, ale především jako různé šarvátky z opravdu různorodých příčin. Např. konkrétně zpráva „Informace australského Azylového přezkumného tribunálu GHA 35336 z 9. 10. 2009 vcelku velmi podrobně poukazuje na to, že konflikty mezi těmito dvěma etniky jsou letité (již několik desítek let), mnohokrát měly za následek náhlé opakované výbuchy násilností s vážnými důsledky v podobě zničeného majetku a úmrtí osob a tento problém místa Bawku je tak hodnocen jako nejtypičtější příklad kmenové rivality za posledních čtyřicet let. Zpráva uvádí, že by bylo chybou označit za jedinou příčinu násilností a sporů rivalitu politického a mocenského charakteru, i když obě etnika podporovala v minulosti různé režimy a opoziční hnutí s nadějí na jejich vděk, spočívající v následném sesazování kandidátů na post náčelníka – v tomto směru je např. popisována situace v r. 2000, kdy došlo k zabití 50 lidí v rámci sporů, souvisejících s údajným tvrzením NDC, že vláda NPP obnoví náčelnictví Mamprusiů. Nicméně podstatou dalších ohnisek sporů jsou podstatně triviálnější důvody, alespoň z pohledu soudu v daném případě, kdy zemřeli lidé obou etnik např. pro spor, vzniklý u loterijního stánku či související s vlastnictvím půdy. Jako nevyřešený je pak uváděn problém náčelnictví u dosud nevyřešeného sporu o Bawku skin (kůži, symbolizující jako součást obřadu nárok na trůn). I tak však britské ministerstvo vnitra popisuje ve své zprávě z ledna 2009 mj., že Mamprusiové a Kusiasiové mají možnost získat odpovídající státní ochranu a přesídlit do jiné části země, neboť přes kritiku policie je mezi policejními složkami i 33 členná Jednotka policejního zpravodajství a profesionálních standardů (PIPS), která vyšetřuje stížnosti veřejnosti na policisty a občany, stěžující si na porušení svých lidských práv či jiné věci proti státním úřadům se mohou domáhat nápravy prostřednictvím CHRAJ (Komise pro lidská práva a spravedlnost ve státní správě). Pokud se tedy žalobce skutečně cítil ohrožen telefonáty, o nichž se zmínil jako o vyhrožujících mu coby případnému možnému následníkovi kmenového vůdce, jistě měl možnost obrátit se na jinou složku státní pomoci a tam si na postup liknavosti policie stěžovat a jako takovému by mu zřejmě pomoc odmítnuta nebyla. Toto však neučinil. Dále však soud zdůrazňuje, že o žádném dalším incidentu, který by se žalobci přihodil ať již osobním kontaktem, či jinou formou, se žalobce nezmiňoval, soud se proto nemůže blíže a určitěji vyjádřit, jakou formu pomoci či ochrany vlastně žalobce postrádal. Soud pak v této souvislosti poukazuje i na Informaci australského Azylového přezkumného tribunálu GHA 36244 z března 2010, která popisuje politické a tradiční vedení konkrétně okresu Bawku v Ghaně tak, že zde tento je jedním z devíti okresů regionu Upper East, v čele se svým guvernérem a okres je v parlamentu zastoupen třemi poslanci. Způsob výkonu státní správy je moderní i tradiční, výkon zajišťují společné správní struktury okresního zastupitelstva a náčelnického systému. Zastupitelstvo má Obecnou sněmovnu a Výkonný výbor, Tradiční rada má v čele nejvyššího náčelníka, nazývaného též Bawku Naba. Členové tradičního orgánu jsou vybíráni z náčelníků „důležitých osad“ a tento tradiční orgán má na starosti záležitosti týkající se náčelnictví, kultury a tradic a má své zastoupení v okresním zastupitelstvu okresu Bawku. Od doby vyhlášení nezávislosti tohoto státu se ve funkci Bawku Naba několikrát vystřídali Kusiasiové i Mamprusiové, od r. 1984 zastává funkci nejvyššího náčelníka Asigri Abugrago Azoka II, patřící do etnické skupiny Kusasi. Na podkladě

těchto skutečností pak soud považuje sice určité problémy případného boje o získání určitého postu v tradičním seskupení za možné, nicméně zcela jistě nelze vyslovit, že by pro takový případ nebylo možné využít možností vnitřního přesídlení, tak, jak to zřejmě učinili i rodiče žalobce. V tomto směru na podkladě informací a zpráv, nacházejících se ve správním spise dospěl soud k jednoznačnému závěru, že realizace vnitřního přesídlení v rámci Ghany je možné ze všech kritérií, na tento institut kladených např. rozhodnutím Nejvyššího správního soudu v Brně učiněným pod sp. zn. 5 Azs 40/2009, tedy, že jiné části země jsou pro žalobce dostupné, přesídlení by zcela jistě bylo účinným řešením před jím popsány problémy, nucený návrat do původní oblasti nehrozí a ochrana v jiné části splňuje podmínky minimálního standardu ochrany lidských práv.

Závěrem soud konstatuje, že v dalším považuje argumentaci neexistence azylově relevantních důvodů v dané věci, učiněnou žalovaným na str. 5 – 9 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný vcelku podrobně zabýval nedostatkem důvodů pro aplikaci ust. §§ 12 – 14 b) zákona o azylu, za dostatečnou a seriózní. Správní orgán konstatoval, že nejsou naplněny podmínky ust. § 12 zákona o azylu, pro zhodnocení případných důvodů humanitárního charakteru měl informací a podkladů dostatek. Podmínky ust. § 13 a § 14b) dány nejsou a za dostatečně odůvodněné pak soud považuje i odůvodnění správního orgánu, zabývající se případnou hrozbou vážné újmy pro případ návratu žalobce do země původu, a to ve smyslu ust. § 14a) zákona o azylu, neboť se k možnosti jeho případného možného přesídlení do jiné části země a žádosti o případnou ochranu vyslovil shora. Za daného stavu věci proto soud odkazuje na ust. § 78 odst. 7 s.ř.s., když žalobu hodnotil jako nedůvodnou a jako takovou ji také zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 6. srpna 2012

JUDr. Jana Kábrtová, v. r.
samosoudkyně